

Válaszút el?tt áll Európa

2022 július 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Korszakalkotó magyar javaslat!

A szuverén államokra épül?, alapjaiban átalakuló unióra tett javaslatot Magyarország

Az Európai Unió jövőjéről szóló vitasorozattal kapcsolatban parlamenti határozati javaslatot nyújtott be négy kormányoldali képviselő: a Fidesz részéről Kovér László házelnök és Kocsis Máté frakcióvezető, illetve a KDNP részéről Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes és Simicskó István frakcióvezető. A résztvevők személye és súlya mutatja azt, hogy a javaslatnak kiemelt jelentősége van kormányunk és az unió jövőbeli kapcsolataiban.

A javaslatok egyértelműen szembemennek az unióban jelenleg uralkodó föderalista, liberális és globalista irányvonallal, a birodalmi szemlélettel, helyette az erős nemzetekre, nemzetállamokra épülő államszövetséget képzelnek el. Ez a javaslat szerint tehát mérföldkő: alapjaiban másfajta Európai Uniót képzel el a parlamenti többség, illetve az Orbán-kormány. Olyat, amely ha megvalósul, megmentheti az uniót.

A javaslat szerint felül kell vizsgálni az uniós szerződéseket, s elsősorban törölni kell az eddig uralkodó mind szorosabb unió (ever closer union) elképzelését a nemzeti szabadság kiteljesítése érdekében.

Ez kiváló irány, meggyőződésem szerint is az unió hosszú távon akkor maradhat működőképes, ha a „less and more effective union”, azaz a kevesebb, de hatékonyabb unió gondolata és célkitűzése érvényesülhetne. Az unió legnagyobb problémája, hogy 27, egymástól nagyon sok mindenben – hagyományban, kultúrában, szokásokban, joggyakorlatban, életformában, vallásban, világlátásban stb. – különböző országot próbál belegyömöszölni valamifajta egyformaságba a Prokrasztész-ágyhoz hasonló megoldással (mindenkinek addig vágjuk le a lábát, míg végül ráfér az egyenágyra). Különösen azért problematikus ez, mert a történelmi különbségek, a háború utáni alapvetően eltérő társadalmi és politikai helyzetek miatt Nyugat-Európa és Közép- és Kelet-Európa (beleértve a Nyugat-Balkánt is) gyökeresen eltérő nézetek számos alapvető kérdésben.

Ráadásul mindezt tetézi, hogy egyáltalán nem arról van szó, hogy a nyugatiak közelíteni próbálnának a közép- és kelet-európai, ha tetszik, posztkommunista országok hagyományainak megértéséhez és tolerálásához, miközben eddig az utóbbiak mindent megtettek azért, hogy megfeleljenek előbbiek elvárásainak, sőt parancsainak. Ellenkezőleg, a fősodratú Nyugat-Európa (amibe beleértendő persze Észak- és Dél-Európa is, csekély kivétellel) nemhogy megértést tanúsítana, hanem megpróbálja ráerőszakolni akarát az új tagállamokra, abból a meggyőződéssel kiindulva, hogy ők a „civilizáltak”, a „fejlettek”, akiknek joguk és privilégiumuk az „elmaradott, keleti barbár” népek megnevelése.

Ebből pedig az következik, hogy Európa középső és keleti fele vagy behódol, és megadja magát ezeknek a törekvéseknek, vagy pedig a saját lábára áll, és igyekszik megrizni szuverenitását – hiszen ezért küzdött a kommunizmus negyven éve alatt is, hogy egyszer újra függetlenné válhasson.

A magyar nemzeti többség egyértelműen utóbbi mellett tette le a voksát, ezért logikus a minél kevesebb, de hatékonyabb unió reformjavaslata.

Ez pedig megítélésem szerint azt jelenti, hogy bizonyos értelemben vissza kell térni az 1957 és 1992 közötti Közös Piac gyakorlatához, amikor az együttműködés legfőbb területe a gazdaság és a kereskedelem volt, a kölcsönös előnyök tiszteletben tartása és egyenrangú kezelése mellett. Itt gyorsan hozzá kell tenni, hogy az akkori hatók, később kilencek, majd 15-ök lényegében Európa „nyugatát” jelentették, mely államok eleve bizonyos fokig egytől-egyre fakadtak, gazdasági, politikai, társadalmi helyzetük sok tekintetben eleve hasonló volt – például abban, hogy szerencsés országokként demokráciában és piacgazdaságban élhettek a diktatúra helyett. Így viszonylag könnyen meg tudtak egyezni a hidegháború körülményei, a közös ellenség, a Szovjetunió jelenlétében a közös lépésekről nemcsak gazdasági kérdésekben, hanem külpolitikaiakban is.

Ma egészen más a helyzet: a geopolitikai viszonyok gyökeresen megváltoztak, a gazdasági és politikai érdekek is divergálódtak még a nyugat-európai országok között is. Ezért most még inkább arra kellene törekedni, hogy az unió országai közötti együttműködés valóban a lehető legnagyobb mértékben épüljön a kölcsönösen előnyös gazdasági és kereskedelmi megállapodásokra és kapcsolatokra, a teljes egyenrangúság és a demokratikus viszonyok talaján. És, ezzel szemben, minden olyan témát egyszerre ki kellene venni az uniós együttműködésből, amelyekben a megegyezés lehetősége minimális, illetve semmilyen, ideértve többek között a külpolitikai, geopolitikai, kulturális, szociális, vallási, adózási, egyházpolitikai, civil társadalmi, életvitelbeli, családpolitikai, genderideológiákkal kapcsolatos kérdéseket.

Továbbmenve: a javaslat szerint az uniós szerződésben meg kell jelennie Európa keresztény alapjainak. Ez teljességgel elengedhetetlen, hiszen a világtörténelemben minden civilizációt, kultúrát alapjaiban egy közös vallás tart össze, nem pedig valamifajta kevert, szinkretista katyvasz, amiben egyszerre vannak jelen mindenféle vallás – például az iszlám – elemei. Ez nem megy, s ha erre kísérleteket is tettek, annak a vége mindig a háború lett.

A javaslat leszögezi, hogy rögzíteni kell az Európai Bizottság politikai és ideológiai semlegességét. Úgy is van! Ez azért lényeges, mert a bizottság mindig is – már az „alapító (globalista) atya”, Jean Monnet óta – arra törekedett, hogy az unió nemzetek feletti hatalmat gyakorló, birodalmi kormányává váljon. Erre törekedett a hatvanas években Walter Hallstein elnök, ezt akarta elérni a nyolcvanas- kilencvenes években Jacques Delors, majd Manuel Barroso, utána Jean-Claude Juncker is, és most Ursula von der Leyen is beállt ebbe a föderalista-globalista sorba.

A bizottság a föderalizmus megtestesítője, s e „szarvát” kell minél erőteljesebben letörni.

Ehhez hozzátenném, hogy intézményi szinten a szuverenitás megtestesítője elsősorban az Európai Tanács, hiszen itt a tagállami állam- és kormányfők döntenek az alapvető kérdésekről, méghozzá konszenzuális alapon, akiket a tagállamok polgárai választottak meg, tehát demokratikus legitimitással rendelkeznek, szemben a bizottság sajátos módon kiválasztott vezetőivel. Tehát – ahogyan a javaslat is utal rá – rögzíteni kell a hatáskörök megosztását, méghozzá egyértelműen az Európai Tanács javára.

A további fontos javaslatok közé tartozik, hogy a családok támogatása váljék közös céllá az unióban, és garantálni kell a jogot, hogy minden nép eldönthesse, kivel akar együtt élni a hazájában. Ez azért kardinális kérdés és nagy kihívás, mert jól tudjuk, hogy a brüsszeli elit milyen mértékben támogatja a genderideológiát, az LMBTQ-csoportokat, a szexuális kisebbségeket, s Európa demográfiai problémáinak megoldását éppen nem a családok támogatásában, hanem a nyakló nélküli migrációban látja.

Lényeges javaslat még, hogy át kell alakítani az Európai Parlamentet, s nemhogy transznacionális választások ne legyenek, hanem választások helyett a nemzeti parlamentek delegáljanak jelölteket az EP-be. Ez azért fontos, mert az EP-t egyértelműen egy önmagát a nemzeti parlamentektől teljesen függetlenítő, globalista hálózatok által átszitt liberális véleményuralom jellemzi, amely végső soron az Európai Parlamentet ideológiai szervezetté tette, mely az idők során a bizottság támogatójává vált a föderális célok megvalósításában. Vagyis elveszítette vitatkozó, demokratikus jellegét, és egy transznacionális testületté torzult.

Még számos javaslatról lehetne szólni – például az európai közös hadsereg szükségességéről, a nyugat-balkáni államok unióba való felvételéről –, de talán már ennyi is jól mutatja, hogy nagyon bátor, radikális, a szuverén államokra épülő, alapjaiban átalakuló unióra tett javaslatról van szó. Mindez logikusan következik abból a szuverenista politikából, amelyet az Orbán-kormány folytat 2010 óta. És ha ennek a jelentős része megvalósulhatna, nem lehetne kérdés, hogy jó irányba indulna el az unió.

De ha ebből szinte semmi sem tud megvalósulni, sőt a szuperföderalista javaslatok válnak valósággá – például eltörlik a konszenzuselvét, és egyre több kérdésben adnak döntési jogosultságot a bizottságnak, a parlamentnek, vagy például Manfred Weber-i javaslatra elkobozzák a gázkészletünk egy részét valami eszement szolidaritás szellemében, s számunkra alapvető fontosságú ügyekben ránk kényszerítik az akarataikat –, akkor kemény kihívások és nehéz idők várnak ránk.

Fricz Tamás

A szerző politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

Borítókép: Illusztráció (Fotó: Flickr)

www.magyarermzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
